

Arrest

nr. 50 765 van 4 november 2010
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Duitse nationaliteit te zijn, op 6 september 2010 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 22 juli 2010 tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 september 2010, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 oktober 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat T. GOEGEBEUR en van advocaat S. DE VRIEZE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 17 juni 2009 een aanvraag in om een verklaring van inschrijving als werknemer.

1.2. Verzoeker werd op 14 oktober 2009 op basis van zijn tewerkstelling in het bezit gesteld van een E-kaart.

1.3. Op 22 juli 2010 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid een beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21). Verzoeker werd hiervan op 12 augustus 2010 in kennis gesteld.

Dit vormt de thans bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

"In uitvoering van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gesteld aan het recht op verblijf van (...)

geboren te (...), op (...)

van Duitse nationaliteit

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing :

Betrokkene deed op 17/06/2009 een aanvraag van verklaring tot inschrijving als werknemer en werd op basis van zijn tewerkstelling in het bezit gesteld van een E-kaart op 14/10/2009.

Volgens het sociaal verslag opgemaakt door de maatschappelijke werker, heeft betrokkene gewerkt in België vanaf 01/08/2009 tot 30/11/2009.

Hij had een aanvraag ingediend bij de HVW (Hulpkas voor werkloosheidsuitkeringen) om werkloosheidsuitkering te ontvangen op basis van zijn tewerkstelling in Duitsland, maar de dienst besliste dat hij geen recht heeft op werkloosheidsuitkering gezien hij onvoldoende arbeidsdagen kon bewijzen.

Overeenkomstig artikel 42 bis, § 2,3" dient een Eu-burger na onvrijwillig werkloos te zijn geworden, na afloop van een tijdelijke tewerkstelling van minder dan een jaar of tijdens een contract van langere duur tijdens de eerste 12 maanden, het statuut van werknemer te kunnen behouden gedurende zes maanden.

Dat weliswaar op voorwaarde dat betrokkene ook ingeschreven is bij de bevoegde dienst voor arbeidsbemiddeling. (VDAB)

Uit het administratief dossier blijkt niet welke de concrete omstandigheden zijn van het ontslag van betrokkene (onvrijwillig of vrijwillig) en of betrokkene zich heeft aangeboden bij de VDAB om zich als werkzoekende in te schrijven, echter intussen is betrokkene al meer dan 6 maanden werkloos, derhalve is bovenvermeld artikel niet meer op hem van toepassing en kan hij niet meer beschouwd worden als werknemer.

Uit het administratief dossier blijkt bovendien dat betrokkene bij gebrek aan een nieuwe economische activiteit of eigen bestaansmiddelen zich moest wenden tot het OCMW. Hij ontvangt sedert 01.12.2009 leefloon als persoon met gezinslast en sinds het vertrek van zijn kinderen naar Pakistan op 31/03/2010 ontvangt hij een leefloon als alleenstaande.

Derhalve dient betrokkene beschouwd te worden als beschikker van voldoende bestaansmiddelen. Deze bestaansmiddelen worden echter ter beschikking gesteld door de Belgische overheid.

Betrokkene geniet het leefloon reeds maandenlang, waardoor hij een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk. Overeenkomstig artikel 42 bis § 1 van de wet van 15.12.1980 dient dan ook een einde gesteld te worden aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie."

2. Over de rechtspleging

2.1. Verzoeker heeft bij aangetekend schrijven van 7 oktober 2010 op eigen initiatief een "antwoordnota" aan de griffie van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen toegestuurd.

2.2. De beroepsprocedure voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is inquisitoriaal van aard, waaruit onder meer volgt dat de mededeling van processtukken op vraag van de griffie gebeurt en niet op eigen initiatief van de partijen. Zoals hierna zal blijken, wordt te dezen artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen toegepast, wat inhoudt dat de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring samen behandeld worden in korte debatten. In het kader van de behandeling in korte debatten is er geen wettelijke regeling die in het neerleggen van een "antwoordnota" voorziet. Gelet op het voorbarig karakter van de "antwoordnota" alvorens uitspraak van de Raad over de toepassing van de artikelen 36 en 37 van voormeld koninklijk besluit, wordt zij ambtshalve uit de debatten geweerd.

3. Onderzoek van het beroep

Uit de bespreking van onderstaand middel blijkt dat slechts korte debatten vereist zijn.

3.1. Verzoeker betoogt als volgt:

"Aangezien de dienst Vreemdelingen zaken in bestreden beslissing in casu ten onrechte stelt dat verzoeker zijn statuut van werknemer niet meer heeft behouden krachtens artikel 42 bis paragraaf 2,3 °.

Dat verzoeker vooreerst het bewijs voorlegt dat hij ONVRIJWILLIG werkloos is geworden. (opgegeven redenen ontslag per 30.11.2009- niet genoeg werk in hoofde van de werkgever)

Dat verzoeker verder GEEN 6 maanden werkloos is geweest en al die tijd niet op staatskosten heeft geleefd.

Verzoeker werd ontslagen op 30.11.2009 en is als zelfstandige beginnen te werken op 17.5.2010. (dus minder dan 6 maanden werkloos)

Verzoeker heeft bovendien zijn bijdrage aan de kas voor zelfstandigen betaald voor het 2 de kwartaal 2010 ten bedrage van 629,33 euro. (zie bewijsstuk)

Verzoeker heeft inderdaad enkele maanden leef loon kregen van het OCMW in afwachting van de regularisatie van zijn werkloosheidsdossier.

Na regularisatie van zijn dossier werkloosheid werd het leefloon TERUGBETAALD aan het OCMW met de geregulariseerde werkloosheidsuitkeringen. zie attest OCNW Izegem dd. 16.8.2010)

De motivering van de bestreden beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken is in casu niet korrekt waar gesteld werd:

“.... derhalve dient betrokkene beschouwd te worden als beschikker van voldoende bestaansmiddelen. Deze bestaansmiddelen worden echter ter beschikking gesteld door de Belgische overheid. Betrokkene geniet het leef loon reeds maandenlang, waardoor hij een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk.”

De bestreden beslissing is ook strijdig met de europese regelgeving in verband met vrij verkeer van personen en goederen binnen de E.U.

In casu werd bijgevolg volkomen ten onrechte en verkeerdelijk toepassing gemaakt van art 42 bis paragraaf 2,3°.

(de door verzoeker voorgelegde stukken tonen de verkeerde toepassing van het wetsartikel aan)

Alle motieven van de beslissing beëindiging van verblijfsrecht van verzoeker in België werden op afdoende wijze weerlegd.

Dat de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel zou berokkenen aan verzoeker. (art 39/82/2)”

3.2. Uit het betoog van verzoeker blijkt dat hij, in wat als een enig middel kan beschouwd worden, de schending opwerpt van artikel 42bis, 2, 3°, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van “*de europese regelgeving in verband met vrij verkeer van personen en goederen binnen de E.U.*” en van de materiële motiveringsplicht aangezien uit zijn betoog blijkt dat hij inhoudelijke kritiek geeft op de motieven van de bestreden beslissing.

3.3. Voor zover verzoeker de schending aanvoert van “*de europese regelgeving in verband met vrij verkeer van personen en goederen binnen de E.U.*” stelt de Raad vast dat het middel niet ontvankelijk is aangezien verzoeker nalaat te specificeren welke bepalingen van de Europese regelgeving hij geschonden acht en op welke wijze “*de europese regelgeving in verband met vrij verkeer van personen en goederen binnen de E.U.*” geschonden werd door de bestreden beslissing.

3.4. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101 624).

3.5. De bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Dit artikel bepaalt het volgende:

“Indien de minister of zijn gemachtigde een einde stelt aan het verblijf in toepassing van artikelen 42bis, 42ter of 42quater van de wet, wordt de betrokkene hiervan kennis gegeven door afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 21 met bevel om het grondgebied te verlaten. De verklaring van inschrijving of de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie wordt ingetrokken.”

3.6. In casu werd het recht op verblijf beëindigd in toepassing van artikel 42bis, § 1 van de Vreemdelingenwet, dat als volgt luidt:

“§ 1. Er kan een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie door de minister of zijn gemachtigde indien hij niet meer voldoet aan de in artikel 40, § 4, en de in artikel 40bis, § 4, tweede lid, bedoelde voorwaarden of, voor de in artikel 40, § 4, eerste lid, 2° en 3°, bedoelde gevallen, indien hij een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk. De minister of zijn

gemachtigde kan zonodig controleren of aan de naleving van de voorwaarden voor de uitoefening van het verblijfsrecht is voldaan. (...)

Artikel 40, §4, 1° van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 4. Iedere burger van de Unie heeft het recht gedurende meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven indien hij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervult en hij:

1° hetzij in het Rijk werknemer of zelfstandige is of het Rijk binnenkomt om werk te zoeken, zolang hij kan bewijzen dat hij nog werk zoekt en een reële kans maakt om te worden aangesteld. (...)”

Uit de bestreden beslissing blijkt dat rekening gehouden werd met het gestelde in artikel 42 bis, §2, 3°, van de Vreemdelingenwet, dat als volgt luidt:

“(...) §2. Een burger van de Unie behoudt evenwel het verblijfsrecht zoals voorzien in artikel 40, § 4, eerste lid, 1°, in de volgende gevallen:

(...)

3° hij bevindt zich in een toestand van naar behoren vastgestelde onvrijwillige werkloosheid na afloop van een tijdelijke arbeidsovereenkomst van minder dan één jaar of hij is in de eerste twaalf maanden onvrijwillig werkloos geworden en heeft zich als werkzoekende bij de bevoegd dienst voor arbeidsvoorziening ingeschreven. In dit geval blijft het statuut van werknemer ten minste zes maanden behouden; (...)”

3.7. Uit het hierboven geciteerde artikel 42 bis, §2, 3°, van de Vreemdelingenwet blijkt dat voor het behoud van het verblijfsrecht als werknemer cumulatieve voorwaarden dienen vervuld te worden. Uit het administratief dossier en het betoog van verzoeker in zijn verzoekschrift blijkt dat verzoeker gewerkt heeft tussen 1 augustus 2009 en 30 november 2009. Verzoeker poneert dat hij onvrijwillig werkloos is geworden maar dit blijkt niet uit de stukken die hij aan zijn verzoekschrift toevoegt. De Raad merkt verder op dat verzoeker niets inbrengt tegen de vaststelling in de bestreden beslissing dat uit het administratief dossier niet blijkt of verzoeker zich heeft aangemeld bij de VDAB om zich als werkzoekende in te schrijven. De Raad merkt tevens op dat verzoeker in zijn verzoekschrift uitdrukkelijk verklaart dat hij sedert 17 mei 2010 aan de slag is als zelfstandige.

3.8. Daargelaten de vraag of verzoeker op het ogenblik van het treffen van de bestreden beslissing diende beschouwd te worden als zijnde meer dan zes maanden werkloos, toont verzoeker met zijn betoog niet aan dat de vaststelling van de gemachtigde van de staatssecretaris in de bestreden beslissing *“(...) Uit het administratief dossier blijkt niet welke de concrete omstandigheden zijn van het ontslag van betrokkene (onvrijwillig of vrijwillig) en of betrokkene zich heeft aangeboden bij de VDAB om zich als werkzoekende in te schrijven, (...)”* feitelijk onjuist is en dat de finale conclusie *“derhalve is bovenvermeld artikel niet meer op hem van toepassing en kan hij niet meer beschouwd worden als werknemer”* kennelijk onredelijk is.

3.9. Het administratief dossier bevat een sociaal verslag, opgesteld door maatschappelijk werkster D.A.A., waarin verzoekers historiek is opgenomen. Hierin wordt vermeld dat verzoeker sedert 1 december 2009 werkloos is en dat hij vanaf dit ogenblik het leefloon aanvraag. Blijkens het sociaal verslag werd verzoeker aangespoord om eerst een aanvraag tot werkloosheidsuitkering in te dienen bij de Hulpkas voor Werkloosheidsuitkeringen (hierna: HWV), wat verzoeker deed op 2 december 2009. In afwachting van de goedkeuring van zijn aanvraag tot werkloosheidsuitkering vroeg verzoeker een voorschot aan, equivalent aan het leefloon categorie 3, persoon met gezinslast. Op 5 januari 2010 werd verzoekers vraag tot voorschot goedgekeurd. Volgens het sociaal verslag ontving verzoeker gedurende de periode van 22 februari 2010 tot 25 maart 2010 geen equivalent leefloon omdat hij meer dan één maand afwezig was of verbleef in het buitenland. Op 26 maart 2010 nam verzoeker opnieuw contact op met zijn maatschappelijk werker en werd hij opnieuw aangemaand zijn dossier bij de HWV in orde te brengen. Uit het sociaal verslag blijkt dat de HWV op 27 mei 2010 besliste dat verzoeker geen recht heeft op uitkeringen inzake volledige werkloosheid, aangezien hij geen voldoende arbeidsdagen bewezen heeft. Aangezien zijn kinderen sedert 31 maart 2010 naar Pakistan waren vertrokken werd de uitbetaling van het equivalent leefloon herzien naar de categorie alleenstaande. Ten slotte verklaart het OCMW Izegem in het sociaal verslag dat verzoeker gedurende de periode 1 december 2009 tot 30 april 2010 volledige steun genoot van het OCMW. Dit laatste wordt bevestigd in het stuk 6 dat verzoeker aan zijn verzoekschrift toevoegt en dat uitgaat van het OCMW van Izegem aangaande de uitkering van het leefloon aan verzoeker.

3.10. Gelet op het gestelde in punt 3.9. kan de Raad het niet kennelijk onredelijk achten dat de gemachtigde van de staatssecretaris in de bestreden beslissing stelt *“(...) Uit het administratief dossier blijkt bovendien dat betrokkene bij gebrek aan een nieuwe economische activiteit of eigen bestaansmiddelen zich moest wenden tot het OCMW. Hij ontvangt sedert 01.12.2009 leefloon als persoon met gezinslast en sinds het vertrek van zijn kinderen naar Pakistan op 31/03/2010 ontvangt hij een leefloon als alleenstaande. Derhalve dient betrokkene beschouwd te worden als beschikker van voldoende bestaansmiddelen. Deze bestaansmiddelen worden echter ter beschikking gesteld door de Belgische overheid. Betrokkene geniet het leefloon reeds maandenlang, waardoor hij een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk.* en finaal beslist dat *“Overeenkomstig artikel 42 bis § 1 van de wet van 15.12.1980 dient dan ook een einde gesteld te worden aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie.”*

3.11. Verzoeker stelt op 17 mei 2010 als zelfstandige begonnen te zijn en verwijst hieromtrent naar verschillende bewijsstukken, toegevoegd aan zijn verzoekschrift, maar de Raad dient vast te stellen dat deze zich niet bevinden in het administratief dossier. Verzoeker toont niet aan dat deze stukken werden overgemaakt aan de gemachtigde van de staatssecretaris alvorens hij de bestreden beslissing trof. De gemachtigde van de staatssecretaris kan niet verweten worden geen rekening gehouden te hebben met stukken die hem niet ter kennis stonden op het ogenblik dat hij de bestreden beslissing trof. Waar verzoeker verwijst naar een attest van 16 augustus 2010 waarin het OCMW Izegem verklaart dat de maandelijks werkloosheidsuitkeringen voor verzoeker gedurende de periode 1 december 2009 tot 30 april 2010 rechtstreeks, via afhoudingen, aan het OCMW werden uitbetaald door de HVW, en verwijst naar attesten van het HVW zelf, merkt de Raad op dat al deze attesten dateren van na de bestreden beslissing en dat ook hier de Raad dient te herhalen dat de gemachtigde van de staatssecretaris niet verweten kan worden geen rekening te hebben gehouden met stukken waarvan hij geen kennis kon hebben op het moment dat hij de bestreden beslissing trof.

3.12. Uit het voorgaande volgt dat verzoeker met de aan zijn verzoekschrift gevoegde stukken en zijn betoog hieromtrent de motieven van de bestreden beslissing niet aan het wankelen kan brengen en evenmin aantoonde dat artikel 42bis, 2, 3° van de Vreemdelingenwet geschonden werd. Dit laat onverlet de mogelijkheid van verzoeker om een verklaring van inschrijving aan te vragen als zelfstandige indien hij meent te voldoen aan de door de wet gestelde voorwaarden.

Het enig middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier november tweeduizend en tien door:

mevr. M. EKKA,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA